

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **King's Entertainment a. s. (dříve King's casino a. s.)**, se sídlem Rozvadov 7, zastoupené JUDr. Vladimírou Knoblochovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Vinohradská 938/37, proti žalovanému **Odvolačimu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 Af 45/2017 - 125,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4 114 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Vladimíry Knoblochové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2016, č. j. 329184/16/4300-00805-050472, uložil Specializovaný finanční úřad (dále též „správní orgán I. stupně“) žalobkyni podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) pokutu ve výši 125 000 Kč (i) za porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích, jehož se dopustila tím, že v provozovně *KING'S CASINO* na adrese Rozvadov 7 v období let 2014 a 2015 v některých případech nevyplácela výhry výhradně v penězích, nýbrž část výher vyplácela ve voucherech, a (ii) za porušení ustanovení § 39 zákona o loteriích ve spojení s § 28 téhož zákona, jehož se dopustila

předložením chybných vyúčtování z provozování sázkových her podle § 2 písm. m) bodu 1 zákona o loteriích v jejích provozovnách v období let 2014 a 2015 (výrok I.). Tímž rozhodnutím současně Specializovaný finanční úřad žalobkyni podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích uložil pokutu ve výši 35 000 Kč za porušení herního plánu, který je nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č. j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí MF“), jehož se dopustila tím, že ve dnech 9. 2. 2014, 3. 4. 2014, 1. 8. 2014, 4. 3. 2015 a 5. 3. 2015 z vybraných karetních turnajů strhávala procentuální částky na tzv. *ranking list*, přičemž dané částky ukládala do tzv. *depozitu* a následně pořádala v provozovně *KING'S CASINO* na adrese Rozvadov 7 nepovolený druh karetního turnaje, tzv. *ranking(ový) turnaj* (výrok II.). Současně bylo rozhodnuto o nákladech správního řízení (výrok III.).

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017, č. j. 24229/17/5000-10610-701638, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K porušení § 39 zákona o loteriích ve spojení s § 28 téhož zákona uvedl, že žalobkyni předkládaná vyúčtování garantovaných turnajů byla nesprávná. Z rozhodnutí MF je zřejmá povinnost žalobkyně z každého karetního turnaje vybrat registrační poplatek v hodnotě minimálně 5 % z konečného banku karetního turnaje. Žalobkyně tedy měla ze všech vkladů hráčů vybrat takovou částku, která by v celkovém součtu činila nejméně 5 % z konečného banku karetního turnaje, který mohl být tvořen nejen všemi vklady hráčů, ale i peněžními prostředky žalobkyně, pokud by samotné vklady hráčů nedosahovaly celé výše garance. Žalobkyně však strhávala pouze 5 % z vkladů účastníků turnaje, ponížených o částku úhrady za občerstvení, místo aby z jejich vkladů jako svoji provizi strhнула částku odpovídající 5 % z konečného banku turnaje. Ve většině případů uskutečněných garantovaných karetních turnajů nebyla dosažena minimální 5 % výše registračního poplatku z konečného banku karetního turnaje. Žalobkyně tedy v předkládaných vyúčtováních uváděla zavádějící a nesprávně vyúčtované částky. Zjištěný rozdíl, v důsledku kterého mohlo dojít ke snížení dílčího základu odvodu z karetních her za roky 2014 a 2015 o více než 40 000 000 Kč, však není pro prokázání spáchání předmětného správního deliktu žalobkyni rozhodný.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Plzni shledal důvodnou. Rozsudkem ze dne 26. 6. 2019, č. j. 30 Af 45/2017 - 66, proto rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku se žalovaný bránil kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl; rozsudkem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 3 As 293/2019 - 42, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu byl z podstatné části nepřezkoumatelný. Krajský soud však dospěl ke správnému závěru, že ve vztahu ke správnímu deliktu spočívajícímu v porušení herního plánu [§ 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích] nejsou rozhodnutí správních orgánů dostatečně odůvodněná. V řízení před krajským soudem proto byl dán důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného, přesto však bylo třeba rozsudek krajského soudu zrušit, neboť v ostatních částech nemohl obstát.

[4] Krajský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem označeným v záhlaví tak, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že bude rekapitulovat pouze ty části rozsudku, které jsou relevantní k nyní vzneseným kasačním námitkám.

pokračování

[5] Krajský soud uvedl, že podle bodu 4 části II. rozhodnutí MF, „[p]rovozovatel karetního turnaje je povinen vybrat registrační poplatek v hodnotě maximálně 5 % z konečného banku karetního turnaje jako tzv. poplatek za organizaci karetního turnaje (dále jen „provize provozovatele“), který je součástí příjmu provozovatele pro účely plnění odvodové povinnosti podle části šesté zákona.“

[6] Krajský soud uvedl, že správní orgány vyložily své závěry ohledně pojmu „*konečný bank karetního turnaje*“ nepřezkoumatelně. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí neformuloval žádnou úvahu o tom, proč by za součást banku měly být považovány i peněžní prostředky žalobkyně. Konstatování, že součástí banku mohly být i peněžní prostředky žalobkyně, pokud by vklady hráčů nedosahovaly celkové výše garance, by bylo dostačující pouze v případě, kdyby (i) vymezení pojmu „*konečného banku karetního turnaje*“ bylo jasné a určité (například definované v rozhodnutí MF či v herním plánu) a (ii) odpovídalo takovému vymezení. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Předmětný pojem totiž nijak definován nebyl; jednalo se tedy o neurčitý právní pojem. Tím byl rozhodnutím MF vytvořen prostor pro zhodnocení, zda konkrétní zjištěný skutkový stav pod tento pojem spadá či nikoliv. Jinak řečeno, dle krajského soudu mohl mít pojem *konečný bank karetního turnaje* v případě různých karetních turnajů různý význam. Z vymezení garantovaného karetního turnaje obsaženého v herním plánu nijak nevyplývá, že by žalobce dotoval bank, tedy že by předem stanovenou částku v určité výši, o níž by se v turnaji hrálo, v případě, že by se ji nepodařilo dosáhnout vybraným startovním, dorovnával svými finančními prostředky. Z herního plánu toliko vyplývá, že v případě garantovaného turnaje byla předem známa částka, o níž se v turnaji hrálo, bez ohledu na celkovou výši startovního vybraného od účastníků takového turnaje (tedy vkladů jednotlivých hráčů). Správní orgány dovodily, že *konečný bank karetního turnaje* je v případě garantovaných karetních turnajů tvořen částkou, o níž se v turnaji hrálo, kterou určila žalobkyně bez ohledu na výši vybraných vkladů, složenou z vkladů jednotlivých hráčů a v případě, že ony vklady nedosahovaly výše částky, o níž se v turnaji hrálo, i finančními prostředky žalobkyně ve výši rozdílu mezi konečnou částkou, o níž se hrálo, a součtem vkladů jednotlivých hráčů. Tento závěr však nijak neodůvodnily.

[7] Dle krajského soudu je podstatou garantovaného karetního turnaje to, že dochází k předem stanovené peněžní výhře bez ohledu na to, jaká částka byla žalobkyní vybrána v rámci startovního zaplaceného jednotlivými hráči. Pojem *konečný bank karetního turnaje* je třeba vykládat tak, jak by se mu mělo obvykle rozumět, neboť rozhodnutí MF neobsahuje jeho bližší vymezení. Pojmu „*bank*“ lze dle názoru krajského soudu rozumět alespoň dvěma způsoby. Jednak se může jednat o souhrn všech vkladů, tedy celkovou sumu peněz, kterou žalobkyně vybrala jako startovní pro účast v turnaji od jednotlivých účastníků turnaje; stejně se ovšem může jednat o částku, o níž se v turnaji hraje, tedy o částku tvořenou tzv. garancí. Jinými slovy, bankem může být i částka, kterou žalobkyně určila jako tzv. *prize money* (v případě garantovaného karetního turnaje částka, o níž se hrálo, bez ohledu na výši vkladů účastníků turnaje). Krajský soud správní orgány zavázal, ať v dalším řízení vysvětlí, co se rozumí pojmem *konečného banku karetního turnaje* v případě garantovaných karetních turnajů, a ať zdůvodní, proč by měly být v některých případech součástí banku i prostředky žalobkyně.

[8] Krajský soud konečně uvedl, že jelikož rušil i prvoinstanční rozhodnutí, nebyla podstatná argumentace žalovaného týkající se rozsahu, v němž by měl případně zrušit jeho rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí totiž bylo složeno ze tří výroků, přičemž vytýkané vady se týkaly I. i II. výroku; výrok III. o nákladech řízení byl na předchozích výrocích závislý. Bylo tedy důvodné zrušit i prvoinstanční rozhodnutí jako celek (výrok I. a II. z důvodu nepřezkoumatelnosti částí odůvodnění týkajících se těchto výroků). Pokud pak odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí jako celku bylo jedním výrokem rozhodnutí žalovaného zamítnuto, musel krajský soud zrušit i napadené rozhodnutí v jeho celém rozsahu.

[9] Proti tomuto rozsudku se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Dle stěžovatele krajský soud nezohlednil, že výklad nebo význam pojmu *konečný bank karetního turnaje*, nemá žádný vliv na skutečnost, zda byly spáchány výše uvedené správní delikty nebo na jejich trestnost a na samotnou výši pokuty. Otázka, zda do konečného banku měla či neměla být zahrnuta dotace žalobkyně (případně v jakém poměru), by mohla mít souvislost až v rámci řízení o správném stanovení odvodu z loterií. Již v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobkyně byla potrestána za předložení nesprávných vyúčtování, v nichž uváděla nesprávné údaje, aniž by bylo pro závěr o spáchání tohoto správního deliktu podstatné, v jakém rozsahu mohlo dojít ke snížení dílčího základu odvodu z karetních a hotovostních her za roky 2014 a 2015. Tuto argumentaci převzal i krajský soud. Výklad předmětného pojmu, respektive vysvětlení, zda součástí banku jsou vedle jiných plateb i peněžní prostředky žalobkyně, tedy není pro závěr o spáchání správního deliktu a potrestání podstatný. Proto nebylo nutné se samotným pojmem v napadeném rozhodnutí blíže zabývat. Požadavek soudu na uvedení úvahy, proč by za součást banku měly být považovány i peněžní prostředky žalobkyně, je ve vztahu ke spáchání předmětných správních deliktů irelevantní. Ze správního spisu je nadto zřejmé, že *konečným bankem karetního turnaje* byla myšlena konečná *bromádka* peněžních prostředků, ze které byli podělení vítězů hráči turnaje. Nejedná se jen o prostředky ze vstupného, ale i z dokoupení dalších žetonů v průběhu hry apod. Mínil se tím i dorovnání peněžních prostředků ze strany žalobkyně v případě, že součet všech vkladů od hráčů nedosáhne garance konečného banku. Správní orgány toto považovaly za zřejmé, a proto pojem ve svých rozhodnutích nevysvětlily.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že akceptuje závěry krajského soudu o uložení pokutě dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích. Proto navrhl krajskému soudu rozdělit výrok rozhodnutí tak, aby rozhodnutí žalovaného v části týkající se pokuty dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích zrušil. Ve zbývajících částech však navrhl žalobu zamítnout. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého bylo na místě zrušení správních rozhodnutí obou stupňů v celém rozsahu. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 62, vyplývá, že v určitých případech je možno o částech rozhodnutí rozhodnout odlišně, bez ohledu na to, zda odvolání směřovalo proti rozhodnutí jako celku. V posuzované věci bylo již prvoinstanční rozhodnutí složeno ze tří výroků; druhostupňové rozhodnutí sice takto strukturováno nebylo, ale je z něj zřejmé, že je rozděleno na dvě části. První část se týká pokuty dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, druhá pokuty dle § 48 odst. 1 písm. d)

pokračování

téhož zákona. Z materiálního hlediska tedy jde o dvě na sobě nezávislá rozhodnutí. Není tak dána překážka pro to, aby byla soudem zrušena pouze část výroku vztahující se jen k jedné uložené pokutě; materiálně se jedná o výrok dělitelný. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020 - 74, nebo ze dne 15. 1. 2020, č. j. 4 Afs 366/2019 - 51, či ze dne 24. 1. 2022, č. j. 10 Afs 57/2021 - 66. Ostatně, sám krajský soud v původním zrušeném rozsudku rozdělil předmět sporu na pomyslné části odpovídající jednotlivým pokutám. Krajský soud tedy měl zrušit pouze část žalobou napadeného rozhodnutí. V případě zrušení celého rozhodnutí by navíc stěžovatel s ohledem na prekluzi lhůty pro uložení pokuty nemohl napravit vytýkané nedostatky. Nejvyšší správní soud by tedy měl krajský soud zavázat, aby napadené rozhodnutí zrušil pouze v rozsahu uložení pokuty dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, a ve zbytku žalobu zamítl.

[12] Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná, neboť krajský soud se v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vypořádal se všemi předtím nepřezkoumatelnými body. Nadto Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného musí být zrušeno. Stěžovatel se tedy novou kasační stížností nemůže domáhat zpochybnění výroku nového rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele, neboť by tím zpochybňoval závazný závěr předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu. K věci samé žalobkyně uvedla, že pojem *konečný bank karetního turnaje* je pro posouzení otázky, zda došlo ke spáchání deliktu, zcela zásadní, neboť stěžovatel žalobkyni vytknul, že nevybrala 5 % z *konečného banku* turnaje. Žalobkyně konečně uvedla, že rozhodnutí žalovaného není po formální stránce členěno na výroky, a ani po materiální stránce nezahrnuje více samostatných rozhodnutí, které by byly oddělitelné. Stěžovatelem citované rozsudky na uvedenou situaci nedopadají. Ani stěžovatel neformuloval, jak by jím požadovaný výrok měl znít.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že krajský soud rozhodoval napadeným rozsudkem znovu poté, co byl jeho původní rozsudek ve věci zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 293/2019 - 42.

[16] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[17] Institut nepřijatelnosti opakované kasační stížnosti brání tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, „u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“ (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05; rozhodnutí

Ústavního soudu, respektive Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.usoud.cz respektive www.nssoud.cz). Vedle zákonné výjimky podání opakované kasační stížnosti (krajský soud se neřídil závazným právním názorem) dovodila judikatura nad rámec dosloveného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky, které brání odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí. Jedná se typicky o situace, kdy je zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu odůvodněn závazným procesním pochybením krajského soudu, nepřezkoumatelností napadeného rozsudku nebo nedostatečným zjištěním skutkového stavu věci (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, odst. 24), tedy situace, kdy pro vadu rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud nemohl přistoupit k meritornímu posouzení věci. O takovou situaci se ve vztahu k oběma okruhům kasační argumentace jedná i v nyní posuzované věci, neboť Nejvyšší správní soud na základě první kasační stížnosti předcházejícím rozsudkem zrušil původní rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, přičemž ani k jednomu z nyní namítaných pochybení krajského soudu nevyjádřil závazný právní názor. Nyní podanou kasační stížnost tak nelze považovat za nepřijatelnou pouze z toho důvodu, že se jedná o kasační stížnost opakovanou.

[18] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že v posuzované věci správní orgán I. stupně žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložil mj. pokutu podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích za porušení herního plánu. Krajský soud však dospěl k závěru, že v této části je prvostupňové rozhodnutí (včetně navazujícího rozhodnutí stěžovatele) nepřezkoumatelné, což bylo jedním z důvodů zrušení obou těchto rozhodnutí; Nejvyšší správní soud tento závěr v předcházejícím rozsudku č. j. 3 As 293/2019 - 42, aproboval (viz odst. [46] až [55] jeho odůvodnění). Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti výslovně uvedl, že tento závěr akceptuje.

[19] Správní orgány týmiž rozhodnutími žalobkyni dále uložily pokutu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, a to jednak za porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích, jehož se dopustila tím, že v některých případech nevyplácela výhry výhradně v penězích, a jednak za porušení § 39 zákona o loteriích ve spojení s § 28 téhož zákona, jehož se dopustila předložením chybných vyúčtování z provozování sázkových her podle § 2 písm. m) bodu 1 zákona o loteriích. Z odůvodnění správních rozhodnutí se podává, že vyúčtování měla být chybná proto, že žalobkyně špatně účtovala (i) o občerstvení, a (ii) v souvislosti s registračním poplatkem, který měla vybírat v návaznosti na bod 4, část II. rozhodnutí MF (viz odst. 5 odůvodnění tohoto rozsudku). Co se týče bodu (ii), dle stěžovatele měla žalobkyně správně účtovat 5 % i z prostředků, které do *konečného banku karetního turnaje* sama vložila. Žalobkyně však účtovala 5 % pouze z vkladů účastníků turnaje, snížených o částku úhrady za občerstvení. Podstatné rovněž je, že správní orgán I. stupně při ukládání sankce přihlédl mj. k „závažnosti, způsobu, následkům a okolnostem zjištěných správních deliktů“. Stěžovatel následně v druhostupňovém rozhodnutí k výši uložených pokut dodal, že tyto jsou „*zcela legitimní a odpovídající závažnosti porušení zákona o loteriích a rozhodnutí MF, jakož i jeho následkům.*“ (zdůraznění doplněno). Z uvedeného je dle kasačního soudu zřejmé, že správní orgány při stanovení výše sankce přihlížely i k rozsahu, ve kterém považovaly předložené vyúčtování za chybné, respektive i k tvrzenému chybnému vyúčtování ve vztahu k registračnímu poplatku vybíranému z *konečného banku karetního turnaje*.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud za této situace nesouhlasí se stěžovatelem, že otázka pojmu *konečného banku karetního turnaje*, respektive otázka, z jakých prostředků měla žalobkyně strhávat 5 % částku stanovenou rozhodnutím MF (a jak to měla evidovat ve vyúčtování), není pro závěry týkající se správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) podstatná. Naopak, ačkoli je v řízení postaveno najisto, že stěžovatelka předložila chybná vyúčtování (o pochybení při účtování občerstvení není sporu), ze shora citovaných pasáží správních rozhodnutí týkajících se odůvodnění výše uložených pokut je zřejmé, že rozsah, ve kterém měla žalobkyně dle stěžovatele chybně účtovat, hrál roli při úvahách správních orgánů, pokud jde o výši uložené sankce. Krajskému soudu tedy nelze vyčítat, že za situace, kdy shledal výklad předmětného pojmu (a v návaznosti na to dílčí závěr o nesprávnosti předloženého vyúčtování) nepřezkoumatelným, zrušil správní rozhodnutí jako celek, jelikož pochybení se týkala jak správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, tak dle § 48 odst. 1 písm. c) téhož zákona (tedy I. i II. výroku prvostupňového rozhodnutí, přičemž III. výrok o nákladech řízení byl na předchozích výrociích závislý).

[21] Nejvyšší správní soud se přitom ztotožnil i se závěry krajského soudu týkajícími se nepřezkoumatelnosti výkladu pojmu *konečný bank karetního turnaje*. V souvislosti s problematikou neurčitých právních pojmů Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho dosavadní judikatury „*neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se [správní orgány a soud] musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit*“ (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, č. 701/2005 Sb. NSS). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu tak musí správní orgán vyložit neurčitý právní pojem, tedy učinit si úsudek o jeho obsahu a rozsahu. Ten poté poměří s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a rozhodne, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58). Vadou způsobující nepřezkoumatelnost je, pokud správní orgán užije ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem, aniž náležitě objasní jeho obsah a význam (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100). Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy požaduje, aby správní orgány vyložily, co pod aplikovaným neurčitým právním pojmem rozumí.

[22] V nyní posuzované věci správní orgány žádný výklad neurčitého právní pojmu *konečný bank karetního turnaje* neprovedly, přičemž Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že předmětný pojem má *prima vista* více plausibilních výkladů, a to včetně výkladu zastávaného žalobkyní. Proti tomuto závěru ostatně stěžovatel nic konkrétního nenamítal, pouze stručně uvedl, že považoval výklad předmětného pojmu za jednoznačný, a proto k němu ve svém rozhodnutí nic neuvedl. S tímto názorem stěžovatele se nicméně Nejvyšší správní soud neztotožňuje, a pro stručnost v tomto ohledu odkazuje zejména na odst. 46 až 54 odůvodnění napadeného rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že již prvostupňové správní rozhodnutí bylo krajským soudem důvodně zrušeno ve všech výrociích, tj. jak ve výroku vztahujícím se ke správnímu deliktu podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, tak ve výroku vztahujícím se ke správnímu deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Krajský soud

již v prvním (zrušeném) rozsudku vysvětlil, že současně s rozhodnutím stěžovatele zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí z toho důvodu, že vycílené vady nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu (i když ve věci rozhodovaly finanční orgány, nejde tu o daňové řízení, nýbrž o správní trestání v procesním režimu správního řádu, takže zde jedinou možností není náprava vad prvostupňového řízení v řízení odvolacím). Byť krajský soud tyto úvahy výslovně nevyjádřil rovněž v nyní přezkoumávaném rozsudku, je zřejmé, že z nich opět vycházel. Stěžovatel ostatně proti postupu krajského soudu spočívajícím ve zrušení druhostupňového i prvostupňového rozhodnutí nic konkrétního nenamítal (požadoval pouze zrušení jen *části* druhostupňového rozhodnutí proto, že považoval část prvostupňového rozhodnutí za bezvadnou), a ani kasační soud v tomto postupu krajského soudu neshledal pochybení, pro které by bylo třeba zrušit napadený rozsudek z úřední povinnosti.

[24] Nejvyšší správní soud se za této situace již nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se možnosti krajského soudu zrušit pouze část rozhodnutí žalovaného, neboť s ohledem na učiněný závěr o nutnosti zrušení celého jeho rozhodnutí by taková úvaha byla zcela akademická.

[25] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náhrada nákladů náleží pouze úspěšné žalobkyni. Její výše je představována odměnou její zástupkyně za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradou jejích hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož je zástupkyně společnicem společnosti, na jejíž účet vykonává advokacii (DBK PARTNERS, advokátní kancelář, s. r. o.), která je plátkyní daně z přidané hodnoty (viz č. l. 61 spisu krajského soudu), zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku této 21% daně, tj. o 714 Kč, na celkovou částku 4 114 Kč. Uvedenou částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. března 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu